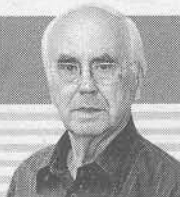

No pensava referir-me al dia de Sant Jordi, perquè com diu molt bé **Alfred Rexach** a *La Vanguardia*, fa 58 anys -i 58 anys seguits, mare de Déu!- que surto al carrer amb un llibre nou, amb l'esperança que trobaré algú que em demanarà una dedicatòria. Ja es comprèn que al llarg d'aquest rècord d'anys he viscut l'evolució de la festa i anècdotes sorprenents.

I no n'hauria parlat, d'aquest Sant Jordi, si no fos per un petit detall. L'autor de la novel·la de **Jonas Jonasson** *L'avi de 100 anys que es va escapar per la finestra*, el llibre més venut en català, no era qui signava lli-

Petit observatori

JOSEP MARIA
Espinàs

L'èxit de la meva camisa

bres al meu costat, a la rambla de Catalunya. Exactament, com va descobrir molt bé **Rexach**, allà no hi havia l'autor real, sinó un actor, **Quimet Pla**, que duia una bata de color de rosa com el pintoresc protagonista de la història. En penso que és la primera vegada que es presenta per signar llibres no pas el seu autor, sinó el personatge literari que ha creat. El vaig tenir al meu costat durant una hora signant llibres.

Després d'explicar el cas perfectament, **Rexach** diu que el suposat autor d'un llibre real dedicava llibres sense parar, «davant l'atònita i fins a cert punt empenyada mirada d'autors tan reconeguts com **Es-**

pinàs». És evident que les mirades són interpretables, però en aquest cas puc assegurar que jo no podia mirar empenyat l'actor **Quimet Pla**, que interpretava l'avi que s'havia escapat per la finestra, per una raó evident: la camisa de color rosa que duia el meu company de tau-la era una camisa que jo li havia deixat cordialment. L'editora, que compartim, sabia que jo en tenia una, que m'havia regalat l'agent literari **Carme Ballcells**. O sigui que vaig col·laborar, molt divertit i gens empenyat, al fet que el vestuari de qui dedicava llibres al meu costat fos molt semblant al que apareixia a la coberta del seu llibre.

També s'ha de dir que l'èxit del llibre no va ser degut, el dia de Sant Jordi, a una disfressa que es va veure no gaire temps i només en un carrer de Barcelona. L'èxit de l'obra s'ha produït a molts països. I té raó el periodista quan suggereix que l'èxit d'algú pot provocar l'empenyament dels col·legues d'ofici. És un pecat que es comet sovint no només en el món literari, sinó en el dels pintors, els dramaturgs, els músics, els industrials, els esportistes, els veïns d'una escala. Senzillament, no és el meu cas. Si hi ha alguna cosa que m'empenya una mica és precisament l'enveja. Procuo no caure-hi. ≡